

ГОТУЙСЯ

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія:
пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світлана Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук
Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York

Адмініструє
Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:
“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Оксани Борис

З М І С Т :

Подяка Дрота	2
Записник Марка	3
О. Олесь: Ялинка	5
Двадцять друге січня	6
Леся Храплива:	
Маків квіт	10
Про зірку, що хотіла зійти на землю	14
Що пише Мишка-Гризикнижка?	17
О. і К. Гординські:	
Майструємо!	21

УВАГА!

УВАГА!

**ЧИ ВАШ РІЙ ВЖЕ ВІДНОВИВ ПЕРЕДПЛАТУ НА „ГОТУЙСЬ”
НА 1967 РІК?**

**ЦЕ ВЖЕ МІСЯЦЬ СІЧЕНЬ — ЧАС ПОДУМАТИ ПРО
ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ!**

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Рій „Лисенята” з Мюнхену: Христина Кокодинська — 2 марки, Марія Панькевич — 1 марка, Микола Бовтун — 50 феників, Роман Бабірад — 50 феників, Тамара Ферлевич — 50 феників, Юля Ферлевич — 50 феників, Юрко Карпинець — 50 феників, братчик Керестіль — 2 марки і 50 феників. Разом 8 марок або 2 долари. Новак Степан Пелещук з Нью Бронсвіку склав одного доляра, а рій „Соловейки” з Бейсайду біля Нью Йорку склав п'ять доларів. Поки „Соловейки” були ще малі, не могли їздити далеко до Нью Йорку на сходини і сестричка Слава відбувала з ними сходини у Бейсайді. Тепер вони вже великі і можуть доїздити на сходини до Нью Йорку, де багато, багато таких самих новаків та новачок, як вони.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 1 (122)

Січень

1967

Тільки раз у рік буває
Ніч така ясна, свята,
Світ уєсь тоді вітає
В яслах Господа-Христа.

Тільки раз у рік у хату
Входить, наче любий гість
У вертепі Божа Мати
І приносить благовість.

Тільки раз — в Різдвяну нічку
По всіх закутках землі
Ми разом засвітим свічку,
Всі, великі і малі.

Де живуть лиш українці,
До вертепу всі прийдуть,
При свічках і при ялинці
Заспівають коляду.

І всі коляди полинуть,
Із усіх землі країв,
Молитви за Україну,
В ніч Різдвяну це наш спів.

Загорять свічки різдвяні
В темну ніч, в Господній час,
Боже Дитя погляне,
Поблагословить всіх нас.

Дрот у новацькому таборі в Північній Америці.

ПОДЯКА ДРОТА

Чи пригадуєте, Новаки, як у числі за вересень минулого року „Готуйсь” помістив образок-привіт, що його ми вислали **Нашому Основоположникові Професорові Олександрові Тисовському**? Певно теж пам'ятаєте, що цей привіт ми вислали йому з нагоди його вісімдесятих уродин.

А ось тепер Професор Тисовський, наш Дрот, як ми його називаємо, прислав подяку всьому пластуству за всі ці привіти, що він їх одержав. В цій подяці він пише, що всі привіти дуже врадували його. Він пише теж, що коли читає ці всі привіти, то бачить, як багато дітей і молоді, новацтва і пластунів працює для

Бога й України, так, як він їх навчив. І тому вірить, що всі ми колись разом і здобудемо те, про що він мріяв ціле своє життя: вільну Українську Державу.

Дрот пише, що все, це що він зробив для української молоді, це був лиш його обов'язок і дякувати йому нема за що. Але подумайте, хіба не треба йому дякувати за те, що маємо свої сходини і однострої і прогулянки і табори — хіба це мало, щоб справді щиро дякувати? Та ми подумаймо ще, що то такого доброго нам, кожному і кожній з нас треба б зробити, щоб колись нам теж так багато дітей могло дякувати за наш труд!

Мал. Оленка Гординська

ЗАПИСНИК МАРКА

Я дістав записник від Святого Отця Миколая і від нового року починаю записувати, що найцікавіше мені трапилося в житті.

Сьогодні Різдво і я не йду до школи, бо мене Мама звільнила в школі. Мама сказала директорці нашої школи, що в нас сьогодні українське Різдво і я буду святкувати дома. Мама і Тато теж не пішли до праці і ми всі разом були в нашій церкві. Там всі співали після Служби Божої „Бог Предвічний” і я теж. Мене навчив цієї коляди наш братчик роя „Рисі”. Я дуже радий, що міг співати цю коляду разом з усіма. А післязавтра буде субота і ми їдемо цілим роєм колядувати. Я буду коза і вже маю таку смішну маску, що стоїть на мойй полиці. Мою сестричка Роксана дуже мене боїться, коли я вдягну цю маску і я беру цю маску, коли вона не хоче їсти сухої кашки з молоком, а вона боїться і їсть. А мій собака Лиско вдає, що не боїться мене в масці і дуже гавкає тоді на мене, але я знаю, що він боїться. На сьогодні я вже все написав.

* *
*

Після-післязавтра, неділя.

Вчора ми їздили колядувати. Я дуже боявся, що братчик забуде приїхати по мене, але не забув і Мама каже, що братчик напевно свого новака не забуде. І справді, братчик ніодного з нас не забув, тільки Ореста не взяв, бо він з'їв дуже багато цукерок і не міг їхати.

А коли братчик приїхав по мене, то Лиско перший його побачив і як лиш я відчинив двері, вискочив на вулицю. Тато мусів Лиска ловити, а Лиско бігав попід всі авта, що стояли на дорозі. Тоді ми всі з братчиком почали помагати. Аж вкінці Лиско кудись пропав, а братчик сказав, що нам уже час їхати. Тоді ми попрацювали Маму і Тата (а Роксана зараз почала плакати, що хоче з нами), сіли в авто

і поїхали. Дорога була дуже гарна, бо нападав сніг і дерева при дорозі виглядали, як вилиті з цукру, а братчикове авто щоразу ковзалося по дорозі так, що ми дуже кричали. Аж нараз почувся не лиш крик, але й гавкіт. Ми заглядаємо всюди, а то Лиско сховався в закуток біля керма і тихо сидів, а коли ми почали кричати, то він собі загавкав. Не було ради, ми не мали часу його відвозити до хати. І Лиско їздив з нами всюди. В одній хаті йому дали велику кістку і ми сміялися, що він повинен віддати цю кістку на фонд „Готуйсь”, так, як ми віддамо всі заколядовані гроші. Але ми тільки так сміялися, бо що „Готуйсь” зробив би з кісткою? Він собаки певно не має, тільки має Мишку-Гризикнижку, а я ще не чув, щоб мишка їла кості. Тому ми кости не висилали, тільки гроші, і я сам їх надавав, бо я росвий писар.

Я вже досить написав, а коли станеться знов щось цікаве, я знов напишу, бо бачу, що писати — дуже приємно.

Марко

**„ГОТУЙСЬ” ВІТАЄ З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
ВСЕ НОВАЦТВО ТА ПЛАСТУНСТВО, А ЗОБРЕМА ПЛАСТОВІ
ПРОВОДИ В УСЬОМУ СВІТІ!**

Мал. Ніна Мудрик-Мриц

Олександр Олесь

Я Л И Н К А

Раз я взувся в чобітки,
Одягнувся в кожушину,
Сам запрягся в саночки
І поїхав по ялинку.

Ледве я зрубати встиг,
Ледве став ялинку брати,
Як на мене зайчик — плиг!
Став ялинку відбирати.

Він сюди, а я туди,
— Не віддам, — кричить, нізащо!
Ти ялинку посади,
А тоді рубай, ледащо!

— Не пуцу і не проси,
І цяцьками можна гратись!
Порубаєте ліси,
Нігде буде і сховатись!

А у лісі скрізь вовки
І ведмеді і лисиці,
І ворони і граки
І розбійниці-куниці!

Страшно стало: — Ой, пусти,
Не держи мене за поли!
Бідний зайчику, пусти —
Я не буду більш ніколи!

Низько, низько я зігнувся,
А ще нижче скинув шапку.
Зайчик весело всміхнувся
І подав сіреньку лапку.

ДВАДЦЯТЬ ДРУГЕ СІЧНЯ

(Все новацтво знає, що дня 22 січня українці вшановують аж дві важливі різниці. Дня 22 січня 1918 року Українська Центральна Рада проголосила, що Україна буде Самостійною Державою-Республікою, а рік пізніше всі землі України злузилися в Соборну Українську Державу. Щоб відсвяткувати цю другу різницю, подаємо тут коротку сценку. Лицарі, що виступають у ній, несуть в руках великі щити, а на кожному намальований герб-знам'я одної з українських земель. Герби найбільших областей України подаємо тут на малюнку, а інші знайдете в зислах „Готуйсь” за два останні роки. Там у подорожі Олеса й Оксанки, при малюнку кожної української землі знайдете і її герб).

(На залі, де зібралося новацтво з братзиками і сестризками — спершу темнаво. На підвищенні сидить і ніби спить, схиливши голову на руки КНЯЗЬ-ЛИЦАР. Позинає ясніти, до князя підходить АРХАНГЕЛ МИХАЇЛ, одягнений так, як бажимо його на гербі Києва. Він держить в руках синьо-жовтий прапор).

АРХАНГЕЛ: Ти спиш, князю?

КНЯЗЬ *(прокидається)*: Я спав... А хто ти?

АРХАНГЕЛ: Я Архистратиг Михаїл, що діявола вмів побороити. Той самий, що на прапорам маєв горою, коли йшли твої дружинники до бою. Ти довго спав — тож час тобі вставати, високо синьо-жовтий стяг підняти, щоб бачили з усіх кінців країни: сьогодні знов збудилась Україна!

КНЯЗЬ *(встає)*: О, вмів колись я добре воювати, були у мене воїни!) завзяті, та сам тепер остався я...

АРХАНГЕЛ: Та не довго вже, князю! Я в дзвони усі задзвонити кажу і прийдуть до тебе, прилинуть з усіх берегів України до Києва всі, до столиці. Чуєш? Дзвони вже б'ють на дзвіницях! *(Чути гомін дзвонів)*.

ЛИЦАР *(зі щитом-гербом Галичини, левом, підходить)*:

Почув я здаля — кличе дзвін!

Спішу йому я наздогін,

Бо г а л и ц ь к і хоробрі леви

На поміч радо йдуть князеві,
Хай Україна вся, Соборна,
Своїх дітей разом пригорне! *(Стає біля КНЯЗЯ).*

ЛИЦАР *(з гербом Карпатської України, ведмедем на щиті підходить):*

Ведмідь почув в своїх К а р п а т а х,
Що дзвони б'ють — велике свято,
Відважні легіні²) повстануть,
Хай Україна вільна стане! *(Стає біля галицького лицаря).*

ЛИЦАР *(з буковинським гербом, головою тура³), на щиті, підходить):*

І тури йдуть золоторогі
Із буковинської дороги.
Прийняти просять Б у к о в и н у
В одну Державу, у родину. *(Стає поряд з іншими лицарями).*

ЛИЦАР *(з волинським хрестом на щиті, підходить):*

Благословить нас хрест В о л и н і !

ЛИЦАР (з гербом Поділля, золотим сонцем на щиті, підходить):

П о д і л л я сонце світить нині!

ЛИЦАР (з гербом Слобожанщини, кінською головою на щиті):

І с л о б о ж а н с ь к и й кінь герцює!

ЛИЦАР (з гербом Запоріжжя — козаком на щиті):

Козак із С і ч і волю чує!

ЛИЦАР (з гербом Полтавщини, оборонним замком на щиті):

П о л т а в и брами, мури, стіни,

Боронять вірно Україну! (Всі лицарі уставляються в ряд побіг князя).

АРХАНГЕЛ: Усі прийшли, щоб спільно стати,

Одну Державу будувати! (Лицарі стають у круг, лицем до князя, беруться за руки, щити пересувають на плезі, так, що новацтво багить всі герби).

КНЯЗЬ (Вступає на підвищення):

При мені всі, хоробрі вої!

Ходім до волі, до нової!

Готові всі?

ВСІ ЛИЦАРІ: Готові, князю!

КНЯЗЬ: Разом іти?

ВСІ: Разом, на силу вражу!

АРХАНГЕЛ (Подає прапор князеві): Цей прапор шлях усім покаже.

КНЯЗЬ (Розгортає прапор):

Ходім у бій, за Україну

Соборну, вільну і єдину!

(Під звуки пісні „Від синього Дону до сивих Карпат” всі машерують кругом залі, так, щоб новацтво могло добре пригланутися гербам на щитах і запам’ятати їх. Новацтво стоїть весь час спокійно, так, як юнаки на „струнко”).

КІНЕЦЬ

ПОЯСНЕННЯ:

1) **Воїни** — староукраїнське слово, що значить: вояки. Може бути теж і „вої”.

2) **Легіні** — так називають мешканці Карпат, гуцули, молодих та сильних хлопців.

3) **Тур** — великий і сильний рогатий звір, що колись жив в Україні.

Мал. Наталка Горалевська

Нині Двадцять Друге Січня...
Ніби-то звичайний час,
А якось так непривично,
Так якось святково в нас...

Мабуть теж на цій дорозі
Дід мене мій провожав,
Що колись-то, на морозі
Чув він сам Універсал!

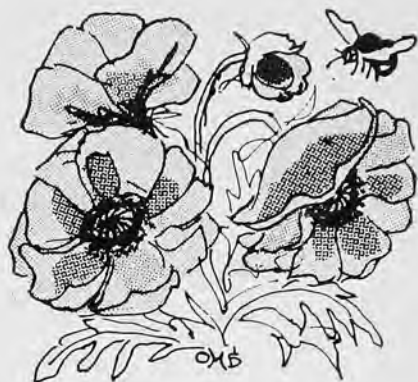
Так якось цілує Мама,
Коли йду в домівку я,
І з вікна мене так само
Провожає вся сім'я.

Я, здається, йшов з тітками,
Пластуки вони були!
Там, де Писаний був Камінь
У мандрівки жваво йшли.

І здається безупину:
Йде зі мною дядько мій,
Що під Бродами загинув...
Називався він Андрій.

Я прийшов поміж новацтво...
Всі вони зі мною враз!
Щоб побачить наше братство
І прослухати наказ:

Що за добру поведінку,
І що вчився пильно так,
Я дістану ось хустинку
Справжній буду я новак!

Леся Храплива

МАКІВ КВІТ

(Сценка на річницю
бою під Крутами)

(На двох краях сцени стоять дві ДІВЧИНИ в народних одягах. Середина сцени притемнена, на ній видніє в глибині будинок станції з написом КРУТИ).

ПЕРША ДІВЧИНА: У ніч зимову, коли сніг покриє поля, ліси і все, що живе...

ДРУГА: Коли вода у річках кришталевим льодом візьметься, дрімас, стоїть, не пливе...

ПЕРША: Коли сніг покриє простори широких прерій і далекі рідні твої степи¹)...

ДРУГА: В цю ніч, юначе в землі далекій, вслухайся, не спи!

ПЕРША: Чуєш? Так, ти не можеш не чути!

ДРУГА: Бачиш? На овиді станція Крути²).

ПЕРША: А біля станції б'ються. Чуєш? *(Чути постріли, крики, видно загрозу вибухів)*. У сніжній завії лютий ворог іде з Московії. Страшна, зимова ця пора... *(Чути крик большевицьких вояків: — Ураааа!)*.

ДРУГА: А проти них — хто? Гімназисти, хлоп'ята, боронять свій Київ завзято. Бо в них же своя, Українська Держава! *(Чути оклики українських вояків: — Слава! Слава!)*.

ПЕРША: Чуєш? Так, ти не можеш не чути!

ДРУГА: Три дні змагались вони там, де Крути. *(Чути знов постріли і крики, блискавки вибухів)*. А врешті — що це? *(За сценою тихо)*. Тихо?

ПЕРША: В них набоїв нема?

ДРУГА: Пролилася їх кров, все засипала снігом зима... *(Погинає падати сніг. Темніє. Напис на станції „Крути“ розсвітується зервоним світлом)*.

ПЕРША: Тихо... Їх нема, а на землю усю прийшло лихо. Всюди так темно...

ДРУГА: А в землі під снігом пробудилися сили тасмні. (*Позинає поволі яснiти*).

ПЕРША: Аж настала весна, розтопило вже сонце сніги.

ДРУГА: Зашуміли і річки поміж круті береги.

ПЕРША: А на тому полі, там під Крутами, де колись добували хлоп'ята волі,

ДРУГА: Де порубано їх, молодих їх побито, зеленіють лани і колоситься жито.

ПЕРША: Де пролилася їх кров, як ішли до атаки³), розцвіли поміж житом червоні маки.

(Стає зовсім ясно, на дальшому пляні сцени появляються високі колоски та квіти маку, поміж ними діти, передягнені за МАКІВ та за КОЛОСКИ).

ДРУГА: І шумить колосся, як повіє вітер...

ПЕРША: Тихо розмовляють з колосками квіти.

ВІТЕР (*Вбігає, легко торкається МАКІВ та КОЛОСКІВ, вони хитаються під такт музики*):

Шу-шу-шу колишу
Я квітки у тишу,
Щоб шуміли з вітром
Пісню найтихішу.

Пісню найтихішу,
Та щоб всім почути:
Що найчервоніші
Маки там, де Крути.

КОЛОСКИ: Шу-шу-шу співати
Вміють колосочки,

МАКИ: В маків оксамитних
Ніжні голосочки...

КОЛОСКИ: В літню спеку тишу
Піснею колишем
Хлопців, що зі школи
В бій пішли за волю...

МАКИ: Полягали хлопці
В землю у багату,
Щоб в землі батьківській
Довго, довго спати⁴).

МАКИ І КОЛОСКИ: Їм шумить колосся
Пісню колискову
І багаті маки
Виросли з їх крові.

А за ними Мати
До сьогодні плаче . . .
З їх сердець зростають
Знов серця дитячі . . .

ВІТЕР (*Прислухається*): Тихо будьте, тихо, щоб не стало лихо . . .
Хтось іде . . .

ВСІ: Тихо, хтось іде . . .

КОЛОСОК: Чи не ті, що колись погубили наших хлопців, що тут
ось бились?

МАК: Чи не ті, що цю кров невинну пролили, що з неї ми, квітки
посходили?

ВІТЕР (*Облігає сцену, заглядає за куліси*): Ні, ні, заспокійтеся, кві-
ти пільні. І шумить з колосками, квіти. Це не ворог іде, це діти!

ДІВЧИНКА (*Веде за руку меншого ХЛОПЧИКА*): Сюди, сюди,
братчику мій ходи!

ХЛОПЧИК: Ти обіцяла — розкажеш тут щось дуже цікаве!

ДІВЧИНКА: Так, тут! Бачиш ці квіти криваві?

ХЛОПЧИК: Бачу, такі великі, чудові . . .

ДІВЧИНКА: Бо з доброї виросли крові. Я ж казала тобі — це вели-
ка у нас тасмниця! Нам її у серцях зберігати годиться. А коли
ми прийдемо додому, не кажи, чуєш, не кажи ні словечка
нікому!

ХЛОПЧИК (*Розглядається*): Тут так дивно . . .

ДІВЧИНКА: Ось тут, де Крути, бій був із ворогом лютим.

ХЛОПЧИК: А я не чув ще ніколи. Про це не казали у школі⁵⁾!

ДІВЧИНКА: Бо ворог казав мовчати! Мені ж розказали Мати:

— Коли побачиш доню у збіжжі маки червоні, клякніть, помо-
літься обое, бо за вас там боролись герої!

ХЛОПЧИК: І за мене теж?

ДІВЧИНКА: І за тебе й за мене, щоб, де ми у світі не були б, ніко-
ли про те не забули, що треба боротись за волю, отак, як вони
боролись.

ХЛОПЧИК: Вони ж полягли у полі, а не здобули волі . . .

ДІВЧИНКА: Вони не боялись ворожої сили, самі полягли, та нам
заповіт⁶⁾ залишили, боротись, ніяк не здаватись. Бо це пам'я-
тай, любий брате, що хто боротись забуде, в того перемоги
не буде!

Похорони
борців з-під
Крут, у Києві
весною 1918 року.

ХЛОПЧИК: То й я хочу вояком стати, то може, як Бог допоможе, я тих ворогів переможу!

ДІВЧИНКА: А ми тут помолимося Богу, може дасть Він нам перемогу. *(Клякають)*.

ГОВОРЯТЬ РАЗОМ: О Боже наш добрий
З високого неба!
Дитячу молитву
Заносим до Тебе...

МАКИ Й КОЛОСКИ: І діти і квіти і жито у полі.

ХЛОПЧИК І ДІВЧИНКА: За тих, що боролись
При станції Крути,
За правду, за волю
Із ворогом лютим!

МАКИ Й КОЛОСКИ: За тих, що життя не жаліли для волі!

ХЛОПЧИК І ДІВЧИНКА: За тих, що упали
В цю зиму криваву...
Прийми їх до Себе,
Прийми в Свою славу!

МАКИ Й КОЛОСКИ: І дай нам, квіткам пригадати цим дітям...

ХЛОПЧИК І ДІВЧИНКА:

Що треба нам всім від них, триста, навчитись,
Для Неї завжди, України, трудитись.

МАКИ І КОЛОСКИ: О Боже, почув, як тут моляться діти!

(Середина сцени темніє. Зате паде світло на ДІВЧАТ на краях сцени).

ПЕРША ДІВЧИНА: У ніч зимову, у січні, в день двадцять дев'ятий,

ДРУГА ДІВЧИНА: Згадаєш юначе, бо ти не міг не згадати!

ПЕРША ДІВЧИНА: Згадаєш ти, бо як же тобі забути?

ДРУГА ДІВЧИНА: Далеко там битва була, при станції Крути.

ПЕРША ДІВЧИНА: Потім маки зросли і з дітьми помолилися Богу,

ДРУГА ДІВЧИНА: Щоб як виростеш ти — разом з ними здобув
перемогу.

ПЕРША ДІВЧИНА: І почує Господь цю молитву у небі:

ДРУГА ДІВЧИНА: За спокій Крутянців душ,

ОБИДВІ: І за силу для тебе!

ПОЯСНЕННЯ:

Цю сценку може відіграти старше новацтво для вшанування річниці 29 січня 1918 року. Тоді відбувся бій поміж великим большевицьким військом, що наступало на столицю України, Київ та триста молодими українськими вояками. Багато з цих вояків це були учні київських шкіл. Але хоч такі молоді, вони не лякалися взяти зброю в руки, щоб боронити столицю Київ. Вони майже всі погинули, але здержали наступ большевицьких військ на цілі три дні. А це значило дуже багато, бо за ці три дні був час дати знати всім державам світу, що Україна стала вільною Державою.

У цей день кожного року ми згадуємо цих триста хлопців та молимося за них так, як молимося за наших рідних, що вже померли.

1) **Степи** — великі рівнини в Україні, порослі високою травою. Виглядали подібно, як прерії в Північній Америці.

2) **Крути** — залізнична станція на шляху поміж Києвом та Бахмачем. Попробуйте знайти їх на карті України.

3) **Атака** — наступ на ворога.

4) В піснях часто співається, що коли кого вбили й поховали, то так, неначе покладали його спати. Тому так співають маки й колоски про смерть Крутянців.

5) Тепер в Україні панують москалі-большевики, ті самі, що побили наших вояків під Крутами. Тепер там не вільно нікому говорити голосно про цей бій, ні молитися за Крутянців. Тому й хлопчик, ще маленький, не чув про них ніколи.

6) **Заповіт** — останнє бажання людини, що вмирає. Його треба обов'язково виконати.

Леся Храплива

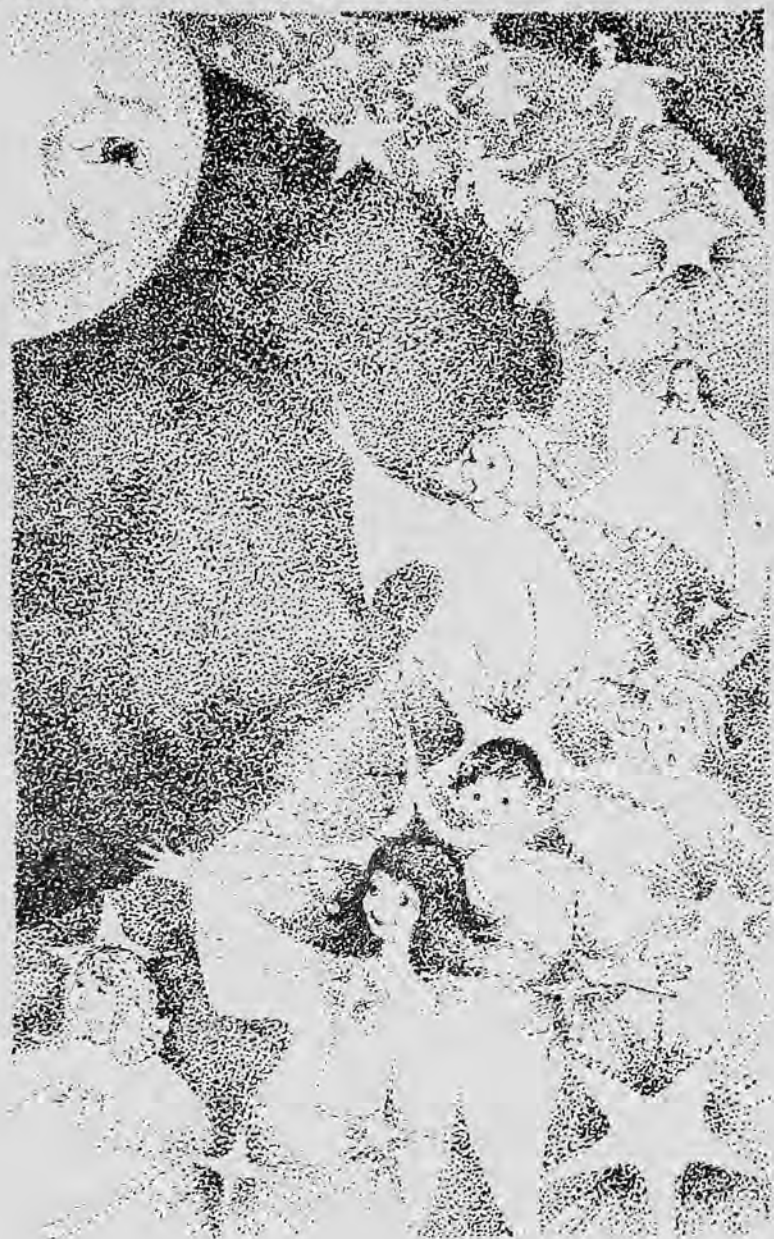
ПРО ЗІРКУ, ЩО ХОТИЛА ЗІЙТИ НА ЗЕМЛЮ

На небі багато зірок. Ніччю світять вони людям, а вдень їм воля і вони можуть гратися, як тільки хочуть. Вони дуже люблять гратися в лови та в хованки поміж хмарками. А вже найкраща їх забава — то сідати на Молочний Шлях та з'їздити ним вниз, так, як діти в парку спускаються вниз спускним жолобом.

Місяць теж буває тоді з ними, та він тільки приглядається забаві, бо він дуже поважний і гри йому не в голові. Він тільки час до

часу прикладає до ока кінець якоїсь дивної палички та глядить у неї так пильно, немов не знати що там побачив.

І ось одна весела та пустотлива зірка — підбігла до місяця:

Мал. Ірина Красій

— Місяченьку, а покажи-но мені, що ти бачиш у цій паличці? Місяць спустив свою паличку та відповів:

— Не хочу я про це голосно говорити, а то не обігнався б я від вас, зірок-щобетушок. Та тобі одній скажу: ця паличка — це далековид. Коли погляну крізь нього на землю, бачу все, що там діється. І то так близько та виразно, як ось-тут бачу тебе перед собою.

— А дозволиш мені поглянути в нього? — аж затрусилася з цікавості зірка.

— Поглянь, та тільки не довго, бо ось вечір близько і час нам буде йти до праці — світити людям.

Зірка глянула і аж ахнула: побачила ясно освітлену площу перед великим будинком. До його дверей під'їздили щораз нові авта, з них висідали люди, віталися, щось говорили. Що саме — цього зірка, звичайно, почути не могла. Завважила тільки, що на руках у жінок блискали раз-по-раз перстені та наручники, на їх шнях мерхтіли намиста, а в волоссі дорогі чільця.

— Поглянь, місяцю, як це все виблискує! — закликала вродувана зірка. — А з чого це все зроблене?

— Ці прикраси, що їх бачиш, з золота, зі срібла, з самоцвітів. Їх дуже важко роздобути, тому й коштують вони дуже дорого. А хто їх має — той дуже ними пишається та старанно їх береже.

— А хіба ж я, зірка, не така сама золота та блискуча, як оці всі цяцьки? — обурилася зірка. — Якби мені так дістатися на землю, ото була б я в пошані та в розкошах!

Місяць пошкрябав свою круглу лисину та спитав повагом:

— А хіба тут, на небі, хтось тебе не шанує? Краще залиши такі думки, віддай мені далековид та йди на своє місце, світити людям, бо ніч надходить.

Зірка спустила нерада голівку та стала вибиратися стрімкими сходками на високий ганок, де було їй місце світити. Станула там — та спокою їй не було. Крутилася, вертілася, а далі ніби ненароком вихилилася понад огорожу ганочка і шубовість! — полетіла в безодню.

Довго, довго летіла. Коли впала на м'яку траву при дорозі — на землі був уже ранок. Дорогою біля травника проходили два хлопці.

— Поглянь, що це там так виблискує в траві? — гукнув один. Миттю перескочив низеньку огорожу і вже підійняв зірку з землі.

— Це якась дуже дорогоцінна прикраса! — завважив другий. — Поглянь, як переливаються всі барви веселки в камінчиках, що на ній!

Зірка поглянула по собі і теж здивувалася. Вона замінилася в маленьку зірку з чистого золота, прикрашену густо самоцвітами. Навіть мала шпильку та малесенький гачок, щоб можна було припнути її до суконки. А хлопці далі радилися:

— Слухай, ми можемо продати цю зірку в ювелірній крамниці і дістанемо за неї цілу гору грошей! — гарячився один.

— Пожди, так не можна! — вгамовував його другий. — Цю зірку мабуть хтось загубив, а ювелір і так не повірить, що вона наша. Краще занесемо її на поліційну станицю. Коли там найдуть власника — він певно щедро нас нагородить.

Так і зробили. Занесли зірку та віддали начальникові поліційної станиці. І зараз написали про цю дивну знахідку всі газети, заговорило радіо, показали її в телевізії. Але власник не знаходився. „Немов з неба впала” — дивувалися в газетах, в радіо і в телевізії.

Коли таки ніяк не могли знайти, хто загубив зірку, передали справу до суду і суд признав, що вона стає власністю хлопців, коли вони її знайшли.

(Закінчення буде)

ЩО ПИШЕ МИШКА-ГРИЗИКНИЖКА?

Дороге... дороге... дороге... Ну, й задихалася я, що й слова не вимовлю! Фу, фу, та хоч пождіть, хоч віддихнути дайте!

Отже: дороге моє Новацтво! Ось я знов з Вами, можемо поговорити собі на сторінках „Готуйся”, бо в грудні стало мені тільки часу на розмову телефоном. Пригадуєте, що я Вам говорила? О, я знаю, що пригадуєте, і що вже навіть склали передплату на новий, 1967 рік. Бо він уже й тут! Та чого це я дармо втрачаю час?! Ви певно вже й заплатили, то нічого про це й говорити. А коли не заплатили, то число за лютий до Вас вже не прийде, і по всьому. Та ні, що це я говорю? Ви ж заплатили, то нічого Вам турбуватися!

А тепер послушайте, чого я так набігалася, що й духу не переведу. Отже як знаєте, влаштовувала я „Двомісячник Української Ди-

Мал. Оксана Борис

тячої Книжки”. Про нього я вже досить Вам наговорилася — то й знаєте, що це таке. Отже мусіла я пакувати та висилати на пошту багато-багато книжечок, бо що-раз мене про них просили то Батьки, то вчителі, то братчики чи сестрички. А потім мусіла я й датки приймати. Бо багато, багато добрих людей прислали гроші, щоб Об’єднання Працівників Дитячої Літератури мало за що видавати нові книжечки для дітей. От я цілими вечорами нічого не робила, тільки гризла касову книгу, щоб перевірити, хто скільки дав та чи все в порядку там записано. А тоді кожному такому доброму панові чи пані (їх зовуть „жертводавцями”) треба ж подякувати, бо так звичай велить, дякувати за кожне добре діло! Тепер розумієте, чому мені у грудні і часу не стало — написати Вам листа.

Та тепер я вже покінчила цю працю — і хочу Вам хоч кількома словами написати, які то нові книжечки Ви можете собі справити до своєї бібліотеки. Ось вийшла книжечка пані Міри Гармаш „ЖУРАВ-ЛІ”. Якраз для Вас вона — а малюнки там такі чудові, що хоч лижи їх, мов цукерок на патичку! Я вже й пробувала лизати — та сестричка Леся відібрала.

То знов аж далеко-далеко в Аргентині (погляньте на карту, де це!) — вийшла прегарна книжечка „МАРІЙКА-ЛЕБІДКА, ЛІСОВА КВІТКА” Миколи Погідного.

Малюнків у ній багато, а барвисті вони, аж за очі хапають. І історія цікава, бо ось що Ви зробили б, якби знайшлися нараз са-

мі у темному лісі, так, як ця Марійка? Бо я мушу Вам тихенько сказати, що я тоді дуже боялася б! Ну, а що Марійка зробила, і чи вона боялася — про це собі самі почитайте!

Вийшла ще одна така книжечка — це вже для тих із Вас, що багато читали та вміють добре читати. Називається „МАНДРІВКА ПО УКРАЇНІ“. І справді — це описана мандрівка по всій Україні. Написав її такий пан, що називався Маркіян Терлецький. Він вчив дітей у школі багато, багато років. Тепер він вже помер. Але ось кілька днів тому його внук, новак, купував у мене книжечки, бо він теж любить читати і може колись буде такий славний Учитель, як був його Дідуньо. Але я мала говорити про книжку! Отже прочитала я її за одну нічку — така цікава вона. Бо якже мені не цікавитися, як виглядає моя Україна, коли я там ще ніколи не бувала? Це ж моя прабабуня приїхала в цю країну у скрині з книжками, що її привезла сюди сестричка Леся — а я вже народжена тут, в Нью Йорку — хоч я і українська мишка. І тому мушу знати, звідкіля я родом — а ця книжка мені дуже допоможе в цьому. А Вам — теж!

А скажу Вам ще в тасмниці, що якраз друкується і незабаром вийде ще більше різних книжечок для Вас — але про них напишу Вам, коли вони вже появляться. Покищо — читайте ці, що про них я тут написала.

Бажаю Вам веселого читання!

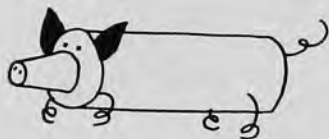
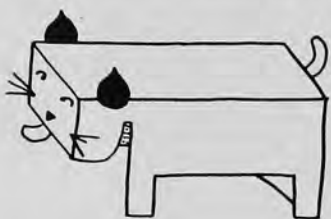
Готуйсь!

Ваша Мишка

Вважайте! Оксана й Олесь вже незабаром закінчують свою мандрівку по Україні. Погляньте, в яку українську землю вони тепер заїхали та опишіть докладно, що вони там побачили!

А опис не забудьте прислати до „Готуйсь“!

МАЙСТРУЄМО!

ЗВІРЯТКА З РІЗНИХ КОРОБОК

(Подали сестрички Оленка і Ксеня Гординські)

Потрібні до майстрування:

Коробки з паперу або з м'якого картону,

Повсть (фільц),

Папір,

Клей,

Гудзики,

Голки, нитки,

Солома з рижової мітли,

Олівець, крейдки.

Коли роздерти та відповідно повитинати коробку, можна зробити з неї різні звірятка.

ОЧІ — можна намалювати олівцем, крейдкою, або фарбою. Можна теж приліпити їх або пришити з гудзиків або кружечків повсті чи іншобарвного паперу.

НІС, можна, так, як очі, нарисувати олівцем, намалювати крейдкою або фарбою.

ВУСИ можна зробити зі соломи з рижової мітли. Відламати шість соломинок та приліпити пониже носа.

ВУШКА витяти з повсті або з твердої матерії. Їх можна пришити або приліпити.

ТУЛУБ можна робити з коробок різних форм. Коробку позитивати так, щоб стала вона подібна до котрогось зразку на образку на попередній сторінці.

НОГИ можуть бути з частини коробки або прикріплені з твердого паперу чи з дроту.

ХВОСТИК може бути з паперу, матерії, повсті або з вати.

Готові звірятка можуть служити до прикраси новацької домівки, можна зробити їх цілу групу, щоб представляли якусь сцену з якоїсь казки, як ось „Фарбований лис”, а можна теж обдаровувати ними товаришок чи товаришів при різних нагодах.

Новаки з Мюнхену, Німеччина, пишуть нам:

Дорогий „Готуйсь”!

Вже від давна одержує наш рій „Лисенята” через братчика Керестіля новацький журнал „Готуйсь”, і то безплатно. „Готуйсь” дуже нам подобається. Ми хочемо віддячитися за це

„Лисенята” з Мюнхену в час сходин

Табір новаків у Кенігсдорфі в Німеччині.

Вам хоч якоюсь дуже малою частиною і тому з'їздили поміж собою два долари та пересилаємо їх Вам. Наш рій веде братчик Микола Чопей а перед ним вів його братчик Керестіль.

Тому, що нас усіх тут небагато, в нашому рої маємо чотирьох новаків і п'ять новачок, разом дев'ятеро. Ми дуже радо ходимо на сходи. Тепер підготовляємо на сходах коляди і підемо колядувати на Святий Вечір. Із заколядованих грошей перешлемо частину на Фонд „Готуйсь“, а решту віддамо на підготову нашого літнього табору. Ми дуже радо їздимо на табори. Цього року був у нашому таборі Осново-

положник Пласту братчик Дрот, якого ми вітали та бажали йому прожити много літ між нами. Один новак з Парижа, Мирон Митрович, намалював образ нашого табору і цей образ передали ми братчикові Дротові на пам'ятку. Пересилаємо дві світлини: одна з нашого табору, друга зі сходи нашого рою.

Дуже дякуємо за журнал „Готуйсь“ та вітаємо Вас новацьким привітом:

Готуйсь!

Роман Бабірад
Писар

Юрко Карпинець
Росвий

Чи пригадуєте світлинку **Мирона Митровича** з Парижа у чисді „Готуйсь” за вересень? Деякі новаки вже написали до нього листи, а ось він і сам пише нам:

Дорогі Новаки!

Я дуже радію, що побачив свою світлину в „Готуйсь” та дякую за це Редакції. Я розкажу Вам, як я побував у таборі цього літа. Це було в Німеччині, в Кенігсдорфі. Я мешкав у великому шатрі, де містився рій „Гадюки”. Вночі була ватра, було темно, але я не боявся. Я мав електричну лампку. Часом падав там дощ.

Ми багато гралися, співали і вчилися про Пласт. Вечорами були вогники і вони мені дуже подобалися. Наш табір відвідав Основоположник Пласту Дрот і ми його гарно вітали.

На закінчення табору ми проходили перевірки-іспити. На наступному таборі я буду вже справний новак. Готуйсь!

Новак Мирон Митрович

Хто з Вас хоче писати до нього? Його адреса:

Myron MYTROWYTCN

C — 775 Parc Le Nôtre

95 St. Ouen L'Aumône

France

Новаки Степан Пелешук, Орест Тарасюк та Ромко Максимюк під прапором у таборі на Вовчій Тропі минулого літа.

~~~~~
Новак **Степан Пелешук** з Бріджпорту, Північна Америка, пише:

Моя друга новацька проба, що відбулася в місяці серпні 1966 року, була для мене дуже милим переживанням та залишилася гарним спогадом. З нашого роя „Тигренята” з Бріджпорту було нас трьох на таборі на Вовчій Тропі: Ромко Максимюк, Орест Тарасюк і я, Степан Пелешук. Командантом нашого табору був братчик Володимир Мельник, а бунчужний Петро Дармограй. Чотири тижні перебування в таборі проминули скоро. Підготовка до Дня Пластуна була дуже цікава, а вже найбільш незабутня

хвилину це була ватра на закінчення табору, роздача посвідок та прощання з нашими любими братчиками та з приятелями, що з ними було так жаль розлучатися.

На другий тиждень після повороту додому був приявний на наших сходинах наш Братчик Станичний, Володимир Шуст. Він обіцяв, що можливо я в не-

довгому часі перейду з новацтва до юнацтва. Я дуже зрадів цією вісткою. Одначе, коли поглянув на свою новацьку сорочку з усіма відзначками на ній, що їх я собі заслужив, та на жовту хустку, таки здається мені, що шкода покидати новацтво.

Новак Степан Пелешук
Бріджпорт, стеїт Коннектікат

КУТОК РОЗВАГ

Хрестиківка:

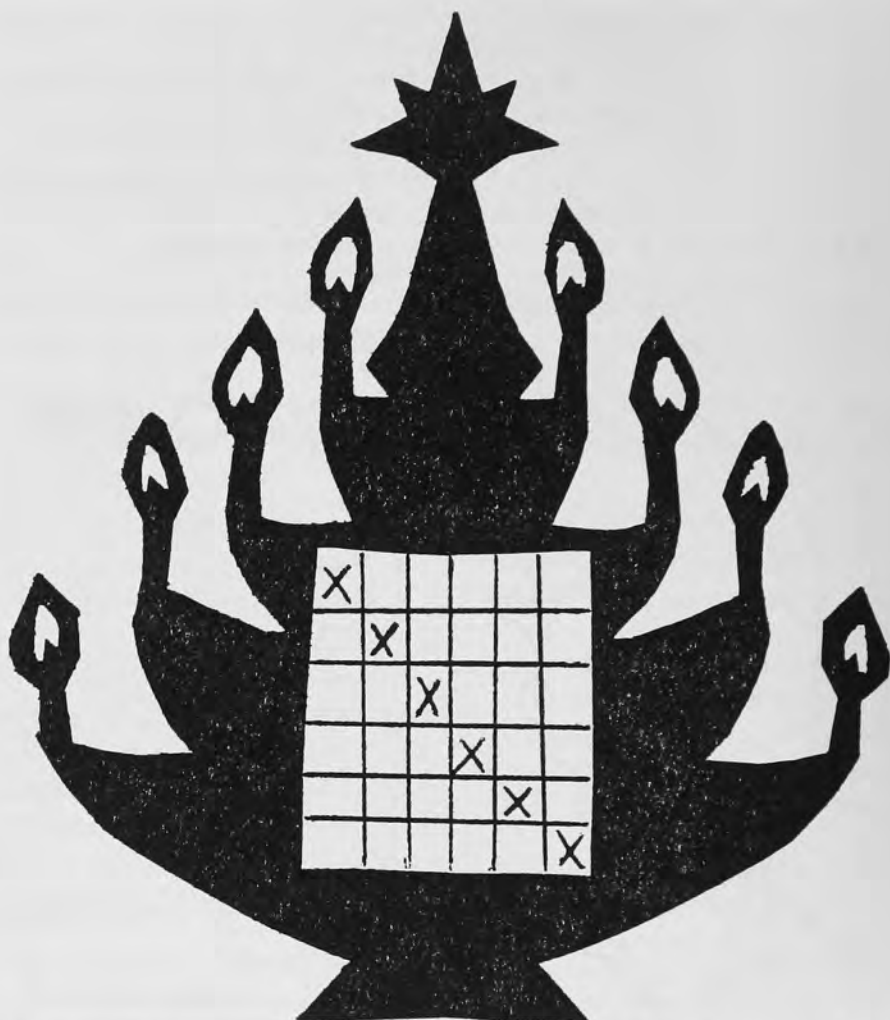
Значіння слів у кожному рядку:

1. Рід зброї
2. Живе в воді

3. Сильне штовхнення
4. Інакше батько
5. Ними пливе кров (вписати від кінця до початку).

Букви на місці хрестиків дадуть назву місцевини, де відбувся славний бій молодих українських вояків з московськими большевиками дня 29 січня 1918 року.

Х			
Х			
Х			
Х			
Х			

Хрестиківка:

Значіння слів у кожному рядку:

1. Батько, Мати й діти це .....
2. Кущ, що на ньому ростуть горіхи.
3. Прикраса з листя.
4. Коли хто не покірний, то .....
5. Рostина з високим стовбуром.
6. Мебель, що на ньому сидимо в хаті.

Букви на місці хрестиків дадуть назву найрадіснішого свята в році.

ХТО ЦЕ ТАКИЙ?

Пробуйте переставити букви в цих словах, щоб побачити, хто ця дівчина:

В. А. КОЧАН

А не забудьте прислати розгадки до „Готуйсь”!